

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 390/2012-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 15. augusta 2012 predbežne prerokoval sťažnosť J. K., Ž., zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. J. M..., s. r. o., Ž., konajúcou prostredníctvom advokáta a konateľa JUDr. J. M., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 1 a čl. 50 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Považská Bystrica v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T/75/2009 a jeho rozsudkom z 10. septembra 2009, postupom Krajského súdu v Trenčíne v konaní vedenom pod sp. zn. 2 To/85/2009 a jeho uznesením zo 17. júna 2010 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Tdo 53/2011 a jeho uznesením z 23. novembra 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. K. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. júna 2012 doručená sťažnosť J. K. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Považská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T/75/2009 a jeho rozsudkom z 10. septembra 2009, postupom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 To/85/2009 a jeho uznesením zo 17. júna 2010 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Tdo 53/2011 a jeho uznesením z 23. novembra 2011.

Sťažovateľ podaním doručeným ústavnému súdu 27. júna 2012 označeným ako „*Návrh na zmenu návrhu podľa § 95 ods. 1 O. s. p.*“ doplnil svoju pôvodnú sťažnosť s tým, že sa okrem vyslovenia porušenia už uvedených základných práv označenými postupmi a rozhodnutiami všeobecných súdov domáhal navyše aj vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 50 ods. 5 ústavy.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom okresného súdu č. k. 2 T/75/2009-143 z 10. septembra 2009 (ďalej aj „napadnutý rozsudok okresného súdu“) uznaný za vinného zo spáchania prečinu blíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona a prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, za čo mu bol uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 4 mesiace, ktorý mu bol podmiennečne odložený na skúšobnú dobu v trvaní jedného roka.

Proti označenému prvostupňovému rozsudku podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením č. k. 2 To/85/2009-151 zo 17. júna 2010 (ďalej aj „napadnuté uznesenie krajského súdu“) tak, že odvolanie sťažovateľa zamietol.

Proti zamietajúcemu uzneseniu odvolacieho súdu podal sťažovateľ dovolanie, ktoré najvyšší súd po tom, čo v rozsahu námietok sťažovateľa nezistil dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku, uznesením sp. zn. 1 Tdo 53/2011 z 23. novembra 2011 (ďalej aj „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“) podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Sťažovateľ je toho názoru, že v konaniach okresného súdu, krajského súdu aj najvyššieho súdu a rozhodnutiami v nich vydanými došlo k porušeniu ním označených práv, uvádzajúc, že najvyšší súd *„ako dovolací súd v konaní o dovolaní sťažovateľa svojim rozhodnutím konvalidoval predchádzajúci nesprávny a nezákonný postup odvolacieho [súdu], ako aj prvostupňového súd[u] bez toho, aby svoj právny názor relevantne odôvodnil, resp. ho odôvodnil v súlade s príslušnými právnymi normami a to tak vnútroštátnymi, ako aj európskymi, ktorými je Slovenská republika viazaná“*.

Sťažovateľ ďalej poukazuje na to, že sa v rámci odvolacieho konania návrhom zo 17. júna 2010 podaným prostredníctvom obhajcu priamo na verejnom zasadnutí o odvolaní v rámci konečného návrhu domáhal, „aby odvolací súd položil v jeho trestnej veci prejudiciálnu otázku týkajúcu sa výkladu článku 50 Charty základných práv Európskej únie (ktorá má rovnakú právnu silu ako Zmluvy a teda je v kompetencii Súdneho dvora ohľadom výkladu jej článkov postupovať v súlade s čl. 267 Zmluvy). Vyššie uvedený návrh argumentačne odôvodnil právnym názorom, že na jeho prípad je možné aplikovať zásadu ne bis in idem upravenú v čl. 4 ods. 1 Protokolu č. 7 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd... Svoj názor som podporil aj ustálenou judikatúrou Najvyššieho súdu ČR (viď rozhodnutia 4 tz 183/2005, 1 Skno 10/2008 a Európskeho súdu pre ľudské práva (viď rozhodnutia Engel proti Holandsku, Garyfallu proti Grécku...“

Na základe pomerne obširnej skutkovej a právnej argumentácie sťažovateľ zastáva názor, že jeho odsúdenie v trestnom konaní bolo „porušením zásady ne bis in idem, na ktorú sa vzťahuje aj čl. 4 Protokolu č. 7 Dohovoru a v súvislosti s ktorou Európsky súd pre ľudské práva vyslovil názor, na základe ktorého je potrebné stotožňovať túto zásadu tak s trestným činom ako aj s priestupkom“, pretože o skutku, ktorého sa mal dopustiť, bolo už právoplatne rozhodnuté rozhodnutím Obvodného úradu v Považskej Bystrici (ďalej len „obvodný úrad“) z 9. apríla 2009. Týmto rozhodnutím bolo zastavené konanie „vo veci priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d) Zákona o priestupkoch, podľa § 76 ods. 1 písm. a) Zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch z dôvodu, že skutok, o ktorom sa koná nie je priestupkom, nakoľko po vyhodnotení skutkového stavu, na základe vykonaného dokazovania a svedeckých výpovedí správny orgán právne a vecne posúdil, že sťažovateľ som sa len bránil a odvracal nebezpečenstvo mne hroziace a skonštatoval, že v konaní je potrebné aplikovať § 2 ods. 2 písm. a) Zákona o priestupkoch...“.

Predmetné rozhodnutie obvodného úradu nebolo žiadnym procesne prípustným spôsobom v zmysle Správneho poriadku zrušené, je dosiaľ právoplatné a rovnako tak aj rozsudok okresného súdu č. k. 2 T/75/2009-143 z 10. septembra 2009. Podľa sťažovateľa je teda nesporné, že v jeho veci existujú dve právoplatné rozhodnutia dvoch orgánov. V nadväznosti na to vyslovuje názor, že porušenie čl. 50 ods. 5 ústavy nemožno „vyriešiť“ konštatovaním najvyššieho súdu, ktorý na jednej strane pripúšťa nesprávny postup v jeho veci, avšak na druhej strane neštandardne konštatuje, že okresný súd a krajský súd konali zákonným spôsobom.

Voči krajskému súdu sťažovateľ namieta, že sa jeho návrhom na polozenie prejudiciálnej otázky vôbec nezaoberal a v odôvodnení svojho uznesenia o zamietnutí odvolania sa nevysporiadal „s okolnosťami, pre ktoré nepostupoval v súlade s čl. 267 ZFEÚ, teda nezdôvodni, prečo nepovažuje predloženie prejudiciálnej otázky za potrebné“.

V súvislosti s namietaným porušením svojho základného práva na súdnu ochranu poukazuje sťažovateľ na § 53 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), podľa ktorého sa sťažnosť podáva v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia. V spojitosti s tým cituje sťažovateľ z rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 186/02 z 28. novembra 2002, v ktorom je vyslovený názor, že „pri právoplatnom rozhodnutí podľa Trestného poriadku, ktoré sa sťažovateľovi doručuje, je pre začiatok plynutia lehoty dvoch mesiacov podľa § 53 ods. 3 zákon o ústavnom súde rozhodujúce doručenie odpisu tohto rozhodnutia sťažovateľovi“.

Za porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy považuje sťažovateľ to, že „uznesenie Najvyššieho súdu SR č. k. 1 Tdo 53/2011, ktorým odmietol dovolanie sťažovateľa, nadobudlo právoplatnosť dňa 23. 11. 2011. Ako vyplýva z úradnej pečiatky Okresného súdu Považská Bystrica predmetné uznesenie bolo okresnému súdu doručené dňa 16. 1. 2012, okresný súd vyznačil právoplatnosť dňa 17. 1. 2012. Uznesenie však doručil sťažovateľovi prostredníctvom obhajcu až 1. 2. 2012, teda 7 dní po uplynutí zákonnej dvojmesačnej lehoty na podanie sťažnosti podľa článku 130 písm. h) Ústavy SR na začatie konania podľa článku 127 Ústavy SR, čím podľa názoru sťažovateľa došlo k porušeniu jeho práva v zmysle čl. 46 Ústavy SR, teda postupom okresného súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom (bolo mu odopreté jeho ústavne garantované právo na prístup k súdu). Po obdržaní uznesenia z Najvyššieho súdu SR mal totiž Okresný súd Považská Bystrica zabezpečiť obratom jeho doručenie sťažovateľovi, aby mu zostala zachovaná lehota na podanie sťažnosti. V zmysle vyššie citovaného uznesenia Ústavného súdu SR totiž jednoznačne vyplýva, že lehota na podanie ústavnej sťažnosti začala sťažovateľovi plynúť od právoplatnosti uznesenia Najvyššieho súdu SR o odmietnutí dovolania, túto lehotu nemožno počítať od inej právnej skutočnosti než je nadobudnutie právoplatnosti a teda začiatok plynutia lehoty bol 23. 11. 2011. Bolo povinnosťou Okresného súdu Považská Bystrica zabezpečiť doručenie uznesenia sťažovateľovi tak, aby bola zachovaná reálna možnosť podania sťažnosti v 2 mesačnej lehote.“.

V závere svojej sťažnosti sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd takto rozhodol:

„Základné právo J. K... na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, právo nebyť odňatý zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy SR, právo nebyť dvakrát stíhaný za ten istý skutok podľa čl. 50 ods. 5 Ústavy SR a právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 1 Tdo V-21/2011 (správne má byť 1 Tdo 53/2011, pozn.) zo dňa 23. 11. 2011, uznesením Krajského súdu Trenčín sp. zn. 2 To 85/2009 zo dňa 17. 6. 2010, rozsudkom Okresného súdu Považská Bystrica sp. zn. 2 T 75/2009 zo dňa 10. 9. 2009 a postupom Okresného súdu Považská Bystrica porušené bolo.

Zrušuje sa uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 1 Tdo V-21/2011 (správne má byť 1 Tdo 53/2011, pozn.) zo dňa 23. 11. 2011, uznesenie Krajského súdu Trenčín sp. zn. 2 To 85/2009 zo dňa 17. 6. 2010, rozsudok Okresného súdu Považská Bystrica sp. zn. 2 T 75/2009 zo dňa 10. 9. 2009 a vec vracia Okresnému súdu Považská Bystrica na ďalšie konanie.

Zároveň si uplatňujeme v tomto konaní i trovy právneho zastúpenia v zmysle Vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. spočívajúce v dvoch úkonoch právnej pomoci, a to prevzatie a príprava právneho zastúpenia a podanie sťažnosti Ústavnému súdu SR v zmysle čl. 130 písm. h) Ústavy SR na začatie konania v zmysle čl. 127 Ústavy SR, pokiaľ Ústavný súd bude toho názoru, že predmet sporu nie je oceníteľný peniazmi, odmena právneho zástupcu v súlade s § 11 ods. 3 Vyhlášky č. 655/2004 Z. z. za jeden úkon právnej pomoci je 1/6 výpočtového základu, teda 2 x 127,16 Eur, 2 x režijný paušál po 7,63 Eur, spolu 269,58 + DPH 20 %, teda spolu 323,50 Eur.

Zároveň ukladá Najvyššiemu súdu SR trovy právneho zastúpenia J. K. vo výške 323,50 Eur na účet jeho právneho zástupcu Advokátska kancelária JUDr. J. M...s. r. o...“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

Ústavný súd vo svojej ustálenej judikatúre viackrát poukázal na vzťah čl. 6 ods. 1 dohovoru k čl. 46 ods. 1 ústavy. Ústavodarca formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (napr. II. ÚS 71/97, III. ÚS 279/09). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

Podľa čl. 48 ods. 1 ústavy nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi. Príslušnosť súdu ustanoví zákon.

Podľa čl. 50 ods. 5 ústavy nikoho nemožno trestne stíhať za čin, za ktorý bol už právoplatne odsúdený alebo oslobodený spod obžaloby.

1. K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľa rozsudkom okresného súdu č. k. 2 T/75/2009-143 z 10. septembra 2009 a postupom predchádzajúcim jeho vydaniu

Vo vzťahu k namietanému porušeniu v petite sťažnosti označených práv sťažovateľa napadnutým rozsudkom okresného súdu a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, ústavný súd poukazuje na svoju konštantnú judikatúru (IV. ÚS 65/02, II. ÚS 147/02, II. ÚS 148/02, IV. ÚS 128/04), ktorou vyvodzuje z čl. 127 ods. 1 ústavy dôsledné uplatňovanie princípu subsidiarity brániaceho ústavnému súdu poskytnúť ochranu právam uvedeným sťažovateľom, ak poskytovanie takej ochrany prináleží inému súdu.

Proti uvedenému rozhodnutiu okresného súdu a postupu predchádzajúcemu jeho vydaniu mal sťažovateľ možnosť podať odvolanie, pričom túto možnosť aj využil. O podanom opravnom prostriedku rozhodoval krajský súd, a teda táto okolnosť vzhľadom na princíp subsidiarity vyplývajúci z už citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy vylučuje právomoc ústavného súdu meritórne konať a rozhodovať o uplatnených námietkach porušenia označených práv.

Sťažovateľ taktiež tvrdí, že mu bola postupom okresného súdu odňatá možnosť konať pred súdom, čím malo byť porušené („odopreté“) jeho základné právo na súdnu ochranu (resp. na prístup k súdu) podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. K namietanému porušeniu označeného základného práva došlo podľa sťažovateľa tým, že napadnuté uznesenie najvyššieho súdu *„bolo okresnému súdu doručené dňa 16. 1. 2012, okresný súd vyznačil právoplatnosť 17. 1. 2012. Uznesenie však doručil sťažovateľovi prostredníctvom obhajcu až 1. 2. 2012 (podľa doručky potvrdenej Poštovým úradom Považská Bystrica prevzal sťažovateľ napadnuté uznesenie najvyššieho súdu 13. februára 2012, pozn.), teda 7 dní*

po uplynutí zákonnej dvojmesačnej lehoty na podanie sťažnosti podľa čl. 130 písm. h) Ústavy SR na začatie konania podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy SR. “.

Sťažovateľ zastáva názor, že „po obdržaní uznesenia z Najvyššieho súdu SR mal totiž Okresný súd Považská Bystrica zabezpečiť obratom jeho doručenie sťažovateľovi, aby mu zostala zachovaná lehota na podanie sťažnosti“.

Odvolávajúc sa na už citované rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 186/02 sťažovateľ tvrdí, že z neho „jednoznačne vyplýva, že lehota na podanie ústavnej sťažnosti začala sťažovateľovi plynúť od právoplatnosti uznesenia Najvyššieho súdu SR o odmietnutí dovolania, túto lehotu nemožno počítať od inej právnej skutočnosti než je nadobudnutie právoplatnosti, a teda začiatok plynutia lehoty bol 23. 11. 2011. Bolo povinnosťou Okresného súdu Považská Bystrica zabezpečiť doručenie uznesenia sťažovateľovi tak, aby bola zachovaná reálna možnosť podania sťažnosti v 2 mesačnej lehote.“.

S uvedenými názormi sťažovateľa sa nemožno stotožniť, keďže práve z citovaného rozhodnutia sp. zn. III. ÚS 186/02 zjavne vyplýva, že pri právoplatnom rozhodnutí podľa Trestného poriadku, ktoré sa sťažovateľovi v odpise doručuje a ktorým mali byť porušené jeho základné práva alebo slobody, je pre začiatok plynutia lehoty dvoch mesiacov podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde rozhodujúci moment náležitého oznámenia rozhodnutia sťažovateľovi, ktorým je buď vyhlásenie rozhodnutia v prítomnosti sťažovateľa, alebo doručenie rovnopisu tohto rozhodnutia sťažovateľovi (pozri napr. uznesenie o prijatí III. ÚS 186/02, ako aj III. ÚS 90/03, III. ÚS 167/03, III. ÚS 332/04, II. ÚS 246/06, III. ÚS 294/06, III. ÚS 340/07, IV. ÚS 37/09, III. ÚS 349/09, IV. ÚS 9/2010, III. ÚS 238/2011, IV. ÚS 484/2011), pričom ústavný súd túto judikatúru uplatnil aj pri posudzovaní sťažnosti sťažovateľa.

Z dôvodu zabezpečenia väčšej miery právnej istoty pre potenciálnych sťažovateľov namietajúcich porušenie svojich práv rozhodnutiami vydanými v trestnom konaní, proti ktorým zákon nepripúšťa opravný prostriedok a ktoré nadobúdajú právoplatnosť dňom

vyhlásenia, judikatúra ústavného súdu reagovala na situácie, do ktorých sa niektorí z nich dostali, keď boli do značnej miery znevýhodnení oproti sťažovateľom namietajúcim porušenie svojich práv rozsudkami vydanými v občianskoprávnom konaní, ktoré zásadne nadobúdajú právoplatnosť doručením.

Ústavný súd preto námietku sťažovateľa týkajúcu sa porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy na základe v sťažnosti uvedenej argumentácie nemohol akceptovať.

Z tohto dôvodu ústavný súd sťažnosť v časti namietajúcej porušenie sťažovateľom označených práv v dotknutom konaní okresného súdu odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie, ako aj pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

2. K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľa uznesením krajského súdu č. k. 2 To/85/2009-151 zo 17. júna 2010 a postupom predchádzajúcim jeho vydaniu, ako aj uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Tdo 53/2011 z 23. novembra 2011 a postupom predchádzajúcim jeho vydaniu

Vo vzťahu k namietanému porušeniu sťažovateľom označených práv v konaní krajského súdu vedenom pod sp. zn. 2 To/85/2009 a jeho rozsudkom zo 17. júna 2010 a postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Tdo 53/2011 a jeho uznesením z 23. novembra 2011 poukazuje ústavný súd na § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého jednou z podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie pred ústavným súdom podľa čl. 127 ústavy je podanie sťažnosti v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, ktorým malo byť spôsobené namietané porušenie základného práva. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde), pričom zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, III. ÚS 124/04).

Pri právoplatnom rozhodnutí podľa Trestného poriadku, ktoré sa sťažovateľovi v odpise doručuje a ktorým mali byť porušené jeho základné práva alebo slobody, je pre začiatok plynutia lehoty dvoch mesiacov podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde rozhodujúci moment náležitého oznámenia rozhodnutia sťažovateľovi, ktorým je buď vyhlásenie rozhodnutia v prítomnosti sťažovateľa, alebo doručenie rovnopisu tohto rozhodnutia sťažovateľovi.

Ústavný súd zistil, že odpis napadnutého uznesenia krajského súdu bol sťažovateľovi doručený 23. augusta 2010. Z vyžiadaného súvisiaceho trestného spisu ústavný súd zistil, že odpis napadnutého uznesenia najvyššieho súdu bol sťažovateľovi doručený 13. februára 2012 (pričom podľa sťažnosti mu ho mal jeho právny zástupca doručiť 1. februára 2012). Sťažnosť bola ústavnému súdu doručená 21. júna 2012 a na poštovú prepravu bola podaná 19. júna 2012.

Z uvedeného vyplýva, že dvojmesačná lehota na podanie sťažnosti vo vzťahu k uzneseniu krajského súdu č. k. 2 To/85/2009-151 zo 17. júna 2010 a postupu predchádzajúcemu jeho vydaniu uplynula najneskôr 25. októbra 2010 [pretože 23. október 2010 pripadol na sobotu a na základe ustálenej praxe ústavný súd považuje lehotu podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde za lehotu procesnoprávnú] a rovnaká lehota na podanie sťažnosti vo vzťahu k uzneseniu najvyššieho súdu sp. zn. 1 Tdo 53/2011 z 23. novembra 2011 a postupu predchádzajúcemu jeho vydaniu uplynula najneskôr 13. apríla 2012, a teda sťažnosť bola ústavnému súdu doručená po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty.

Od doručenia oboch napadnutých uznesení mal sťažovateľ k dispozícii lehotu dvoch mesiacov, ktorá bola postačujúca na uplatnenie účinnej ústavnej ochrany (vrátane porady s právnym zástupcom) a rešpektovala tiež princíp právnej istoty.

Na základe toho ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti v časti namietajúcej porušenie sťažovateľom označených práv v konaní krajského súdu a konaní

najvyššieho súdu odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu, že bola podaná oneskorene.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa už ústavný súd ďalšími návrhmi sťažovateľa nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. augusta 2012